

ligheden være saa, at alle Statsfunktionærer, som gennem deres Embede ere udsatte for i særlig Grad at udbrede Smitte, skulde Staten kunne bringe ind i anden Virksomhed, eller, hvis det ikke lader sig gøre, afskedige dem. Jeg vil blot nævne en meget stor Del af de Funktionærer, som ere under Postvæsenet; meget af deres Arbejde — f. Eks. det at sortere og udbringe Breve, sælge Frimærker og, kort sagt, det allermoste af det Arbejde, Postfunktionærerne have at udføre — er et Arbejde, som eo ipso er egnet til at bringe Smitte ud over Landet. Det vilde da være rigtigt, at Staten, der i mange Tilfælde ikke kan sætte dem — f. Eks. Postbude — til andet Arbejde, kunde vælge at afskedige dem, men da kun mod at give dem den fyldigste Pension paa lignende Maade som bestemt overfor Lærerne. Dette Par Bemærkninger med Hensyn til det ene Forslag.

Med Hensyn til det andet er der nærmest kun et stort og betydende Punkt, hvor der er gjort Afvigelse fra Kommissionsforslaget, det er, at Regeringen her foreslaar, at Staten kun skal bære Halvdelen af Udgifterne ved Behandling paa Hospitaler og Sygehuse. Til Forskel fra andre ærede Medlemmer, der have haft Ordet, kan jeg godt forstaa, hvad der har bevæget Regeringen dertil, ligesom jeg i Kommissionen egentlig lige til det sidste holdt bestemt paa, at det var rigtigt at blive staaende ved det halve Statstilskud. Dertil havde jeg to Grunde; den ene er den, at ved denne Sag tror jeg ikke, man maa gabe for højt, naar man vil have noget ud af den — det gælder jo ved alle store og kostbare Spørgsmaal —, og den anden Grund var den, at vi ingenlunde ere sikrede mod, at der kan komme Tider, hvor man fra Statskassens Side holder godt igen med denne Hjælp. Det er fastslaaet i Loven, at hvad der skal ydes til Plejehjælp paa disse Hospitaler, skal bestemmes paa hvert Aars Finanslov. Naar man nu, som Regeringen foreslaar, fordeler den bevilgede Statshjælp efter Halvdelen af Hospitalspleje, vil deraf følge, at 50 pCt. flere kunne faa Hjælp, end naar man vilde gaa til de $\frac{3}{4}$. Det bliver saaledes sikkert en større Støtte for Sygdommens Bekæmpelse, naar man bliver staaende ved det beskedne Tilskud til Enkeltmand fra Staten. Saa siges det ganske vist, at det vil føre til, at der vil blive stillet større Krav til Kommunerne og Sygekasserne. Det kan jeg imidlertid ikke finde er nogen Grund til ikke at blive ved Halvdelen,

fordi der ikke er Tvivl om, at det netop er Kommunerne og Sygekasserne, som ere særlig interesserede i og have økonomiske Fordele ved, at denne Sygdom begrænses stærkt. Jeg kan maaske paa dette Punkt gaa med til lidt Udvidelse, ligesom jeg i Kommissionen gik med til de $\frac{3}{4}$ for at bevare Enigheden, men principielt kan jeg ikke andet end finde, at det er rigtigt, at Regeringen er bleven staaende ved det mindre Statstilskud.

Paa andre Punkter vilde jeg derimod ønske, at Regeringen blev sat i Stand til at gaa lidt videre. Ligesom jeg før talte om større Pensioner til Funktionærer, som Regeringen bør kunne afskedige, fordi de bringe Smitte, kunde jeg ønske, at Staten vilde betale hele Plejehjælpen for Embeds- og Bestillingsmænd, der paadrage sig denne Sygdom i og som Følge af deres Tjeneste. Jeg maa endvidere finde, at naar en Soldat paadrager sig Tuberkulose i Tjenesten, er det Regeringens Sag at bære Udgiften ved hans Sanatoriebehandling for at kunne sende ham helbredet og ikke som smittebærende til Hjemmet.

Der er altsaa Punkter, hvor jeg kunde ønske at gaa videre, samtidig med at jeg fuldstændig kan ønske, at man bliver i det sunde og gode Spor, Forslaget er inde i, ikke at gøre dette til en Sag, hvis Løsning aldeles overvejende lægges over paa Staten, men til en Sag, som støttes af Staten, medens den overvejende hviler paa det private Initiativ. Vi have nu en Gang ikke en Fortunatus Pung, af hvilken Statskassen kan øse, men det er noget, som vi ganske sikkert ere tilbøjelige til at glemme, hvoraf atter følger meget naturligt, at hvor Staten tager fat, bliver det altid dyrere, at i samme Maal, som det er Staten, der kommer til at bære Opgaven, bliver den kostbarere at bære. Vi behøve kun at se hen til lignende Anstalter, der drives af private, som Kysthospitalet paa Refsnæs eller Børnesanatorierne ved Hellebæk. Børnesanatorierne holde f. Eks. hele Forplejningen, Reparation af Bygninger, kort sagt, alle Udgifter indenfor 1 Kr. pr. Forplejningsdag; se vi derimod hen til Statsanstalter af lignende Art, drejer det sig om anderledes store Udgifter. Det er derfor noget rigtigt godt, sundt og naturligt, at Regeringsforslaget er blevet i det gode Spor; vi her til Lands ere komne ind i, at lade Statshjælpen være en Hjælp til Folk, der selv ville hjælpe med.

Jeg kan ligesom andre ærede Talere slutte med i høj Grad at anbefale, at man gaar til Løsningen af denne Sag og ikke